

[Jessen Christensen.]

solidariske Ansvar er ophævet inden for Sønderjydsk Hypoteklaanefond. Hvis dette er Tilfældet, kunde jeg tænke mig, at vi i et kommende Udvalg kunde have noget Udbytte af at drøfte en noget anden Laanetype, som jeg mener staar i meget nær Tilknytning til og kan sammenlignes med Typen for Sønderjydsk Hypoteklaanefonds Laan.

Jeg vil gerne føje til, at selv om der i det foreliggende Lovforslag sker enkelte Udvidelser, omfattende nogle Laan, som Loven ikke tidligere har omfattet, medfører dette alligevel ikke, at Loven vedrørende de sønderjyske Landsdele paa langt nær faar samme udvidede Omfang som det Lovforslag, der er fremsat af den højtærede Regering vedrørende Rentelempelser for det øvrige Land. Der er i den sønderjyske Lovgivning en meget stærk Begrænsning af Laanenes Art og Type, som ikke findes i Rentelempelseslovforslaget vedrørende det øvrige Land. Men dette er kun nogle Bemærkninger.

Der er i den af Folketingsudvalget afgivne Betænkning fra et Partis Side fremsat en ganske enkelt Vending, om hvilken jeg ikke tror, det har været tilsigtet, at den skulde have den Mening og Betydning, som man ved at læse den ganske umiddelbart vil mene, at den har. Der staar i Betænkningen om de nordslesvigske Marksparere og Markhypotekejere, at disse ligeledes er kommet ud af deres økonomiske Bane gennem de Omvæltninger, som Genforeningen førte med sig. Derom vil jeg gerne sige, at den økonomiske Bane, som de sønderjyske Markhypotekejere og Markejere er kommet ud af, er de ikke kommet ud af grundet paa de Omvæltninger, som Genforeningen har ført med sig, men grundet paa Marksammenbrudet under det tyske Styre. Jeg ønsker at sige dette herfra, fordi den nævnte Vending kan blive misbrugt og vil blive misbrugt af dem dernede, der nationalt tænker anderledes end vi, som var glade for den Genforening, der skete i 1920.

Jeg skal, som sagt, ikke fordybe mig nærmere i Lovforslagets Enkeltheder, der taler for sig selv, men jeg vilde dog gerne, at vi i Udvalget skulde tale lidt sammen om visse Enkeltheder i Lovforslaget, og jeg skal derfor ved Afslutningen af denne første Behandling tillade mig at stille Forslag om Nedsættelse af et Udvalg.

Jørgen Møller: Naar der nu paa ny er fremsat Forslag om en Fortsættelse med

visse Ændringer af den Hjælp, som er ydet Sønderjylland i de senere Aar, saa er det Resultatet af en enstemmig Henvendelse fra de sønderjyske Landbrugsorganisationers Side. Jeg vil tilføje, at dette Lovforslag er i god Overensstemmelse med de Udtalelser, som Statsministeren fremsatte ved Rigsdagssamlingens Begyndelse, idet han udtalte, at Lovgivningen til Støtte for den kriseramte Befolkning i Sønderjylland skulde fortsættes. Det sønderjyske Landbrug har enstemmigt tilkendegivet, at den Rentelettelse og de øvrige Lempelser, som er ydet i Henhold til Loven af 16. Maj 1934, har været en værdifuld Hjælp til at komme igennem de vanskelige Aar, og derfor har det anmodet Regering og Rigsdag om at faa Loven forlænget.

I Folketingsudvalgets Betænkning udtaler Det konservative Folkeparti, at det principielt er Modstander af Rentetilskud, men at det, som de politiske Magtforhold nu ligger, vil medvirke til, at Rentetilskuddet ydes. Jeg synes, at Partiet gerne kunde have tilføjet, at det nu, da det sønderjyske Landbrug enstemmigt har ønsket det, vil gaa med dertil. Det forekommer mig i øvrigt, at Det konservative Parti ved de Ændringsforslag, som det har stillet i det andet høje Ting, nærmest har søgt at overtrumfe Regeringen med Hensyn til at yde Rentetilskud, idet det har foreslaaet, at der skulde godtgøres 30 pCt. af Kreditforeningslaanene og 15 pCt. af andre Laan. Se, det er jo ganske andre Tilskud end dem, der er Tale om i Regeringens Forslag. Hvis et saadant Forslag blev gennemført, vilde det, efter hvad Finansministeren har oplyst i Folketinget, betyde et Tilskud af over 14 Mill. Kr. aarlig i 5 Aar eller i alt ca. 72 Mill. Kr. Dertil kommer saa den foreslaaede Rentelettelse, som Det konservative Folkeparti stemte imod i 1934. Hvis der nu var Penge nok at tage af, vilde jeg selvfølgelig ikke sige, at vi skulde spare paa dette Punkt, men vil man stille Krav om, at der skal ydes mere til de forskellige Erhverv i Sønderjylland, maa det være en Betingelse, at vi i Forvejen bliver klar over, hvor vi skal tage de Penge fra, og vi ved jo, hvilken Uoverensstemmelse der bestaar mellem Partierne i saa Henseende. Vi ved af Erfaring, at de forskellige Forslag, som Regeringen har stillet, om Merindkomstskat, om Beskatning af store Indtægter og store Formuer, ikke har fundet Genklang hos Flertallet i dette høje Ting. Hvis man i øvrigt skulde yde større Hjælp til Landbruget, maatte der samtidig ydes mere Hjælp til de øvrige Erhvervsgrene i Sønderjylland.